

Monument van nu

Parc Broekhuizen opende eind 2016 als luxe hospitalitycomplex. De herontwikkeling van dit monumentale erfgoed omvat een evenementenlocatie, vijfsterrenhotel en twee restaurants. Interieurarchitect Judith van Mourik gaf de ruimten hun grandeur terug in een on-Hollands samenspel van chique en glossy glamour.

Ionische zuilen, fronton, dubbele buiten- en binnentrap en historische wandschilderingen: Ridderhofstad Broekhuizen wordt alom gezien als een van de mooiste voorbeelden van romantische landgoederen in Nederland. Hoofdhuis en bijgebouwen – koetshuis, oranjerie en boerderij – vormen een prachtig ensemble, omringd door een parklandschap aangelegd

door Zocher. Het huis werd gesticht rond 1400 en kreeg zijn huidige vorm in 1810. Begin deze eeuw raakte het in verval. Na tien jaar leegstand zag een investeerder de potentie van de gebouwen. Het koetshuis werd een evenementenlocatie. Het hoofdgebouw kreeg een herbestemming als boutiquehotel met gastronomisch restaurant. Deze zomer opent in de voormalige

boerderij barbecuerestaurant Yard – landelijk tafelen met uitzicht op de nieuw aangelegde moes- en kruidentuin.

Transformatie

De herontwikkeling tot Parc Broekhuizen kende veel aanloopproblemen. Zo werd er asbest gevonden en leidde het omringende stiltegebied tot een slepend vergunningstraject. Het voorlopig ontwerp dateert uit 2012. Het nieuwe programma met drie functies – samenkomst, eten, slapen – volgt grotendeels de originele structuur van het rijksmonument. In de vroegere keuken en personeelsruimten op de parterre is nu het restaurant gehuisvest. De stijlkamers op de bel-etage zijn in gebruikgenomen als vergader- en receptiezalen – waaronder de halfronde glazen serre, geliefd als trouwzaal. Een nieuwe toevoeging is de schilderijenzaal met vijf bijzondere behangsels van de Duitse schilder Willem Joseph Laguy (rond 1780); recent gerestaureerd. De veertien hotelkamers liggen op de tweede etage en de zoldering waarvoor een secundaire trap in dezelfde stijl werd doorgetrokken. Voor de rolstoeltoegankelijkheid is de hotelingang naar de rechtereuleugel verplaatst. Daar kon een bescheiden plunjierlift worden ingebouwd in een wenteltrap.

FOTO LINKS
Landgoed Parc Broekhuizen.

FOTO LINKSONDER
Centraal trappenhuis met dégradé-loper en lichtobject van Jan Pauwels.

FOTO RECHTSONDER
Bar op de eerste verdieping uitgevoerd in Corian, met erboven kleurige lampjes van Bocci.

FOTO BOVEN
De messing bar in de lounge.

FOTO LINKSONDER
Gastronomisch restaurant Voltaire, met veel maatwerk in messing en marmer en veloursbekleding van onder andere Jean Paul Gaultier.

FOTO RECHTSONDER
Schilderijenzaal met zelf gecoloreerde blauwgrijze steunkleur.

(Foto: Marc van Praag)

Vrouwelijk

De grafische huisstijl biedt al een voorproefje van het interieurconcept. In de website-animatie zien we ridders en jonkvrouwen de luthof verkennen, gewapend met laptop en selfiestick. “Gemaakt door Fitzroy”, vertelt interieurarchitect Judith van Mourik. “Een combinatie van oud en nieuw, stoer en elegant, tijdloos en eigentijds.” Met dit gevoel voor de tijdgeest won ze de pitch. “Een droomopdracht. Ook al omdat ik net mijn studie interieurarchitectuur had afgerond aan de Willem de Kooning Academie.” Het logische vervolg op een carrière van tien jaar als modestyliste waarbij ze steeds vaker gevraagd werd voor de totaalinrichting van showrooms en winkels. Als tegenwicht tegen het robuuste gebouw koos ze voor een

meer glossy, vrouwelijk interieur. Historische elementen zijn trefzeker gecombineerd met eigentijds design en hoogwaardige materialen. Veel messing, marmer, glanzend velours en wandbespanningen in megagrote patronen. “Dat past goed in de historische context en is tegelijkertijd helemaal van nu.” Met als knipoog bijna kitscherige uitschieters in mid-century Hollywood-chique. Weer geneutraliseerd door ijle draadvormen en sprietpootjes. Veelal Italiaans en Deens: Moroso, Cassina, & tradition en Gubi. “In mijn opinie de designklassiekers van de toekomst. Horeca-interieurs zijn vaak vergankelijk. Hier zocht ik juist naar duurzaamheid. Wat ik miste heb ik zelf laten maken; 60 procent is maatwerk waaronder bijpassende poefjes en sidetables.”

Monumentenzorg

Braaksma & Roos Architectenbureau, ondersteund door RAB, tekenden voor het masterplan en de restauratie. Het inpassen van de techniek was precisiewerk: luchtbehandeling, WE-installaties, veiligheid, data. Alles heeft open gelegen om kanalen en schachten onzichtbaar in te weven onder vloeren, boven plafonds, achter lambriseringen en vensterbanken. Voor het comfort zijn alle ruiten vervangen door monumentenglas met 4 mm spouw; originele bossing-paneeldeuren hebben een geluidwerende kern gekregen. Nieuwe architectonische elementen, zoals de lift en de glazen tochtdeuren in de vestibule, zijn wel nadrukkelijk modern vormgegeven. Hetzelfde geldt voor nieuwe scheidingsmuren die oude zalen doorsnijden. Bijvoorbeeld door de betimmering door middel van spiegeleranden los te houden van oudere delen.

Cultuurhistorische elementen moesten uiteraard behouden blijven: schoorsteenmantels met spiegels, lijstwerk, lambriseringen en plafondornamenten. Evenals de geschilderde behangsets in de grote salon. Parketvloeren lagen er niet. Die zijn nieuw toegevoegd, in visgraat en Hongaarse punt. Maar op het raakvlak van restauratie en commercie ontstonden toch wel pittige

FOTO BOVEN
Badkamer met marmer in Livre Ouvert.
(Foto: Mitchell van Voorbergen)

FOTO ONDER
Vrijstaande marmeren badconsole in de grote suite (maatwerk van Not Only White).
(Foto: Marc van Praag)

FOTO LINKS- EN RECHTSBOVEN
De zware eiken lambriseringen worden 'afgezwakt' met roze en de schuine opstelling van het bed. (Foto links: Mitchell van Voorbergen)

FOTO ONDER
Modern design naast oude elementen; alle kamers zijn anders gestileerd.

discussies, memoreert Van Mourik. Haar wens om de dubbele trap wit te schilderen was een 'no go'. Hetzelfde gold voor de eiken lambriseringen. Deuren moesten worden hergebruikt of opgeslagen. "Een enkel keertje heb ik, dwars, toch een koperen deurknop vervangen door een glazen gadget. Ik had namelijk als opdracht een exclusief vijfsterrenhotel te creëren voor internationale gasten. Dankzij deze investeerders is dit landgoed wél gered. Ik vind dat monumentenzorg de eisen van nu beter zou moeten begrijpen."

Blijspel

Voor de inrichting van restaurant Voltaire kreeg ze meer armslag. De voormalige personeelsvertrekken waren van mindere kwaliteit. Muren mochten worden doorgebroken, plafonds

vernieuwd voor inbouwspots en lijnventilatie. Voltaire, vernoemd naar de blijspel-ensceneringen in de schilderijenzaal, richt zich op gastronomie. Het restaurant bestaat uit drie gedeeltes: loungebar, tuinkamer voor grotere groepen en een gedeelte met zicht op de halfopen keuken. De sfeer is bewust relaxed gehouden. "Publiek wil niet meer op chique", weet Van Mourik. "Geen fluisterzaak dus – wel warm en huiselijk." Tafellinnen ontbreekt ('te stijfjes'), tafelbladen bepalen de sfeer. Bestek zit in een messing doosje. Glanzende eyecatchers zijn de messing bar en dito halfronde banken bekleed met een stof van Jean Paul Gaultier, beide maatwerk. Opgevangen door contrasten in zwart: een complete wand in de bar, inclusief deuren, en de geheel zwart betegelde keuken. Al het maatwerkmeubilair in Parc Broekhuizen – zoals de bars, de banken in het restaurant en de kasten en bureaus op de kamers – werd vervaardigd door Van der Plas Meubel & Project, dat ook alle meubelen heeft gedetailleerd en technisch uitgewerkt.

Puzzel

Het complex telt 22 logeervertrekken in drie sferen – acht 'urban' ingerichte kamers bovenin het koetshuis en veertien suites in het hoofdgebouw, waarvan acht onder de hanenbalken. De meest riante liggen op de tweede etage. Met als absolute top-per de grote suite die voorzien is van een vrijstaande badconsole – een composietbad en wastafel op een verhoogde plaat marmer. Alle hotelkamers zijn anders qua afmetingen, detailoplossingen en stiling. "Een enorme puzzel, ik wilde in elke ruimte iets nieuws en origineels." Regendouches en toiletten zijn vaak verborgen achter doorlopende lambriseringwanden. Waar nodig zijn nieuwe tussenwanden gemaakt en plafondlijsten gerestaureerd of toegevoegd. Qua badkamers springen de creaties met marmeren panelen in Livre Ouvert eruit. "Je moet die gespiegelde patronen op scan uitzoeken. Heel lastig. Uiteindelijk zijn we maar liefst twee keer naar Italië gereisd om het juiste blok te bemachtigen."

FOTO BOVEN
Kamer met pantry/
garderobemeubel in
spiegelglas.

FOTO MIDDEN
Een van de
suites onder de
hanenbalken.

FOTO ONDER
Restaurant Voltaire.
Links de doorkijkruit
naar de keuken,
achterin op de muur
een compositie van
losse spots (van
Bocci).

Geijkte hotelkameronderdelen – bed, bureautje – staan bij voorkeur scheef in de ruimten voor een extra tikje spanning. Gordijnen ontbreken geheel. “Textiel geeft al gauw een te stoffig beeld. Gasten moeten gewoon de binnenluiken sluiten.”

Gedurfd

De impact van het interieur steunt vooral op het gedurfde kleurgebruik. Veel krachtige pastellen waaronder een royaal gebruik van roze nuances. “Millennium pink, dé kleur van de nieuwe generatie”, aldus trendgoeroes. Van Mourik: “Het bleek dé oplossing om bijvoorbeeld die zware eiken lambriseringen af te zwakken.” Ook de kastinterieurs zijn roze gespoten, gecombineerd met wengé. Voor de kraanarmaturen is mat platinum gekozen. “Net wat vrouwelijker dan chroom of rvs.” Een tweede opvallende kleur is een diep blauwgrijs. Toegepast als basis in de schilderijenzaal en het naastgelegen trappenhuis. Een standaardkleurenwaaier is er niet aan te pas gekomen, alle kleuren zijn zelf gecoloreerd. Ook de traplopers zijn door Van Mourik zelf ontworpen. Heel chique toont de dégradé-loper op de dubbele trap en overloop: van groen naar hardroze en vice versa. Hetzelfde kleurverloop komt terug in de glazen poot van de Bell-sidetable.

Het functionele lichtplan werd uitgewerkt met Modular Lighting. Losse verlichting is ingezet voor statements. Zo maakten de antieke kroonluchters plaats voor twee ijle led-installaties van de Belgische ontwerper Jan Pauwels, waarvan er eentje zelfs lichtjes beweegt. Gecomplementeerd met kleurige Bocci-lichtinstallaties en de textiele hanglamp Zeppelin van Flos. “Respect voor het monumentale is een must, maar je moet niet in een museum terechtkomen. Je hebt deze kleine verrassingen nodig om een project als dit eruit te laten springen. Alles draait om de juiste balans tussen verleden en heden.”

www.judithvanmourik.nl

